

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

07 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte –Diaconu Iurie,

Judecători – Boico Victor, Catan Liliana,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Gromovenco Vladimir în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Socolov Maxim XXXXXXXXXXXX, născut la
XXXXX, originar din mun. Chișinău,
domiciliat în mun. Chișinău, str.
XXXXXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 14.06.2019 – 15.08.2019;

Instanța de apel: 13.07.2020 – 16.11.2020;

Instanța de recurs: 23.02.2021 – 07.04.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 15 august 2019, Socolov Maxim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 326 alin. (3) lit. a) din Codul penal și condamnat în baza acestei Legi, fiindu-i stabilită pedeapsa sub forma de amendă în mărime 4000 (patru mii) unități convenționale, echivalentul a 200000 (două sute mii) lei.

A fost respinsă cererea procurorului de încasare a cheltuielilor judiciare.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

Cauza penală a fost examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală în baza art.364¹ Cod de procedură penală.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată, prima instanță a reținut că, Socolov Maxim, în perioada cuprinsă între luna ianuarie 2019 și luna februarie 2019, fiind cercetat în calitate de învinuit în cadrul cauzei penale nr. xxxxxxxxxxxx, pornită de către Inspectoratul de poliție Botanica,

privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(4) lit. d) din Codul penal, la data de 09 ianuarie, s-a întâlnit la domiciliul său din mun. Chișinău, str. xxxxxxxx, apartamentul xxxxxxxx, cu Staheeva Irina, care este mama lui Xxxxxxxx, reținut în cadrul aceleiași cauze penale și plasat în arest preventiv pe un termen de 30 zile, unde a susținut în prezența acesteia că deține influență asupra unor persoane care la rândul lor dețin influență asupra persoanelor publice care instrumentează cauza penală nr.xxxxxxxx și în schimbul unor remunerații sub formă de mijloace financiare, poate să determine aceste persoane să contribuie la eliberarea din arest și la scoaterea ulterioară de sub urmărire penală a fiului Irinei Staheeva - Xxxxxxxx.

Astfel, la data de 22 ianuarie 2019, continuându-și acțiunile sale infracționale, Socolov Maxim s-a întâlnit cu Staheeva Irina pe str. Xxxxxxxx din mun. Chișinău, în fața blocului locativ în care locuiește acesta, unde a pretins de la aceasta bani în sumă de 30000 euro, care conform cursului oficial de schimb valutar al BNM constituie echivalentul a 584400 lei, bani care ar fi destinați persoanelor care efectuează și conduc urmărirea penală în cauza penală nr. xxxxxxxx, cât și acelor care examinează demersurile înaintate în cadrul cauzei penale date, pentru acțiunile de schimbare a măsurii preventive, din arest preventiv în arest la domiciliu, ulterior cu aplicarea în privința lui Xxxxxxxx a obligării de nepărsire a localității/țării și ulterioara soluționare definitivă a cazului în favoarea lui Xxxxxxxx, prin aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea.

Ulterior, la data de 26 ianuarie 2019, continuându-și acțiunile criminale, Socolov Maxim s-a întâlnit cu Staheeva Irina în fața blocului locativ, unde locuiește, amplasat pe str. Xxxxxxxx din mun. Chișinău, unde i-a confirmat că suma solicitată rămâne aceeași, adică 30000 euro, menționându-i că fiul ei Anatolie Cioban va putea fi eliberat la examinarea prelungirii măsurii preventive, urmând să-i fie înlocuită măsura preventivă din arest preventiv în arest la domiciliu, explicându-i totodată că el a fost scos de sub urmărire penală, insinuându-i că aceeași procedură urmează a fi efectuată și în privința lui Xxxxxxxx.

Totodată, Socolov Maxim i-a comunicat Irinei Staheeva că el va transmite banii mai departe, precizând că banii vor fi transmiși printr-un intermediar ofițerului de urmărire penală, procurorului și judecătorului.

Astfel, la data de 01 februarie 2019, Socolov Maxim, continuându-și acțiunile sale criminale, s-a întâlnit cu Staheeva Irina în preajma supermarketului „Green Hills”, amplasat pe str. Alecu Russo din mun. Chișinău, unde a primit de la aceasta bani în sumă de 10000 euro, care

potrivit cursului oficial de schimb valutar al BNM constituie echivalentul a 195970 lei.

Tot la 01 februarie 2019 peste un interval de aproximativ 40-45 min. Socolov Maxim s-a întâlnit din nou cu Staheeva Irina în același loc, unde i-a restituit banii în sumă de 10000 euro primiți anterior, dându-i de înțeles că tranșarea sumei nu este acceptată și că o va telefona ulterior pentru a se înțelege asupra întâlnirii și primirii sumei integrale.

Ulterior, la data de 04 februarie 2019, Socolov Maxim, continuându-și acțiunile sale criminale, ca urmare a solicitării prin telefon de a se întâlni, s-a întâlnit cu Staheeva Irina pe teritoriul stației PECO „Lukoil” din str. A. Russo, mun. Chișinău, unde a primit, potrivit înțelegerii anterioare, în automobilul său, de la aceasta bani în sumă de 30000 euro.

În aceeași zi, la 04 februarie 2019 în intervalul de timp cuprins între 17:00-17:10 min. Socolov Maxim s-a întâlnit cu Staheeva Irina în fața magazinului „Pegas” amplasat pe str. Albișoara mun. Chișinău, unde i-a restituit acesteia banii în sumă de 30 000 euro, primiți în aceeași zi, fără a-i oferi explicații cu privire la motivul restituirii banilor.

Acțiunile lui Socolov Maxim au fost calificate de prima instanță în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, adică traficul de influență manifestat prin pretindere, acceptare și primire personal a banilor, pentru sine și pentru alte persoane susținând că are influență asupra persoanelor publice, pentru a-i face să îndeplinească sau nu, să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcțiilor sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, cu primirea de bunuri sau avantaje în proporții deosebit de mari.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Căuș Ala, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului prevăzut pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Socolov Maxim să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(3) lit. a) Cod penal și să-i fie stabilit în baza acestui articol o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu ispășirea pedepsei într-un penitenciar de tip semiînchis. Să fie soluționată soarta corpurilor delictive și să fie încasat de la inculpatul Socolov Maxim, în folosul statului a cheltuielilor judiciare.

3.1 În motivarea cerințelor sale acuzatorul de stat a invocat următoarele aspecte:

- consideră că instanța a aplicat eronat prevederile art. 75 alin.(1) Cod penal în cauză, or potrivit informației anexate la cauza penală, Socolov Maxim anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Rîșcani din 18 februarie 2019, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de

art. 191 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită, la fel pedeapsă sub formă de amendă, în mărime de 850 u. c., cu precizarea că fapta pentru care Socolov Maxim a fost condamnat prin această sentință a fost săvârșită în anul 2015, ceea ce denotă că o pedeapsă precum amenda nu este în măsură să contribuie la reeducarea lui Socolov Maxim, acesta continuându-și activitatea sa criminală în pofida celor trei copii minori aflați la întreținerea sa, potrivit argumentelor instanței, care de altfel erau la întreținerea sa pe tot parcursul acestei activități;

- referitor la argumentul neangajării inculpatului în câmpul muncii, a menționat că copiii nu se pot afla la întreținerea unei persoane care nu este angajată în câmpul muncii, chiar și până la perioada reținerii acestuia, fapt confirmat de către însuși Socolov Maxim în instanța de judecată de fiecare dată la fiecă examinare a demersurilor de prelungire a măsurii preventive;

- în acest caz concret nefiind clar cum va fi realizat scopul pedepsei în condițiile în care s-a dovedit deja că o asemenea categorie de pedeapsă precum cea aplicată nu a prevenit săvârșirea de noi infracțiuni din partea condamnatului, acesta nereușind a fi supus corectării prin stabilirea unei asemenea pedepse și nici chiar prezența unor trei copii minori nu l-au făcut pe condamnat să-și revadă conduita pentru a schimba vectorul acesteia și a deveni un exemplu pentru copiii săi, or nefiind la prima abatere penală, acesta a atentat nu doar la anumite categorii de relații sociale protejate de legea penală, dar și la dreptul unor copii la un trai decent, la o stabilitate psiho-emoțională care să le permită integrarea în societate fără careva impedimente legate de conduita ilicită și statutul corespunzător al unui părinte.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2020 a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit de prima instanță și anume:

Lui Socolov Maxim recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod Penal i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

Celelalte dispoziții din sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 15 august 2019, au fost menținute.

4.1 *Instanța de apel a constatat că:* prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța, de apel a considerat că prima instanță corect nu a constatat în calitate de circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției de către inculpat, or, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la urmărirea penală, care are ca premisă recunoașterea faptelor indicate în rechizitoriu, astfel, în acest caz pedeapsa care urmează a fi aplicată inculpatului urmează a fi stabilită în conformitate cu art.364¹ alin. (8) din Codul de procedură penală, care stabilește o pedeapsă redusă, luându-se în considerare recunoașterea faptelor, iar reținerea în calitate de circumstanță atenuantă a faptului recunoașterii vinovăției ar însemna acordarea unei bivalențe juridice uneia și aceleiași circumstanțe.

Instanța de apel la stabilirea categoriei și limitei pedepsei, a ținut cont de circumstanțele cauzei, dar și de personalitatea inculpatului. Potrivit revendicării, Socolov Maxim anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Rîșcani din 18 februarie 2019, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită, pedeapsă sub formă de amendă, în mărime de 850 u. c. Iar, fapta pentru care Socolov Maxim a fost condamnat prin această sentință a fost săvârșită în anul 2015, ceea ce denotă că o pedeapsă precum amenda nu este în măsură să contribuie la reeducarea lui Socolov Maxim, acesta continuându-și activitatea sa criminală.

Instanța de apel a menționat că chiar dacă anterior în privința lui Socolov Maxim a fost aplicată pedeapsa sub formă de amendă, ultimul nu a pășit pe calea corectării și reeducării săvârșind o nouă infracțiune și nici chiar faptul că are la educație și întreținere trei copii minori nu l-au făcut pe condamnat să-și revadă conduita pentru a schimba vectorul acesteia și a deveni un exemplu pentru copiii săi.

Reieșind din personalitatea și comportamentul inculpatului, instanța de apel a conchis că prima instanță eronat a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea lui Socolov Maxim va fi posibilă prin aplicarea celei mai blânde pedepse prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod Penal.

La caz, instanța de apel a considerat că scopul legii penale cu referire la inculpatul Socolov Maxim va putea fi atins doar prin stabilirea în privința acestuia a sancțiunii sub formă de închisoare. Totodată, ținând cont de faptul că Socolov Maxim are antecedente penale, astfel nu a îndreptățit încrederea acordată anterior de instanța de judecată, săvârșind o nouă infracțiune, instanța de apel a ajuns la concluzia că, corectarea acestuia este posibilă doar prin izolarea de societate, corespunzător anume această pedeapsă poate atinge scopul de corectare și reeducare.

Instanța de apel a menționat că infracțiunea comisă de către

inculpatul Socolov Maxim are un grad sporit de gravitate, care nu poate fi neglijat la stabilirea modului de executare a pedepsei. Cu toate că la caz sunt reținute și împrejurări referitoare la personalitatea inculpatului, faptul că este angajat în câmpul muncii, are la întreținere trei copii minori, aceste circumstanțe sunt în măsură de a justifica aplicarea unei pedepse cu reducerea termenului, stabilindu-i-se, o pedeapsă sub limita minimă a sancțiunii prevăzute de legea penală, redusă în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de apel consideră că pedeapsa aplicată de către prima instanță sub formă de amendă în privința inculpatului Socolov Maxim, este una neîntemeiată și nejustificată, or, acestuia urmează a fi stabilită o pedeapsă mai aspră, sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, anume această categorie de pedeapsă îl va convinge de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În concluzie, instanța de apel a statuat că pedeapsa stabilită de către prima instanță, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Cu privire la solicitarea procurorului de încasarea a cheltuielilor judiciare în mărime de 19919 lei, care potrivit informației anexate la rechizitoriu, sunt formate din salariul procurorului, prima instanță just a explicat că salariul procurorului, nu cade sub incidența art. 227 alin. (2) din Codul de procedură penală, aceste cheltuieli sunt achitate din bugetul de stat potrivit Legii.

Prin urmare, instanța de apel, în această parte a menținut dispoziția din sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 15 august 2019.

5. *Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Gromovenco Vladimir în numele inculpatului prin care invocând incidența pct. 6 a dispozițiilor art. 427 Cod de procedură penală a solicitat casarea parțială a deciziei în partea aplicării pedepsei cu menținerea în această parte a sentinței.*

5.1 *În susținerea recursului Gromovenco Vladimir a invocat că:*

- la determinarea aplicării pedepsei juste, corect atât sub aspectul respectării ordinii de drept încălcate, cât și din punct de vedere de corijare a inculpatului, a solicitat instanței de judecată să țină cont de

personalitatea inculpatului cât și de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea precum și de condițiile de viață ale familiei condamnatului;

- în sensul stabilirii mărimii pedepsei și categoriei pedepsei, a solicitat primei instanțe să ia în considerație faptul că Socolov Maxim și-a recunoscut vina, s-a căit sincer în cele săvârșite, la locul de trai se caracterizează pozitiv, are la întreținere trei copii minori și este unicul întreținător al familie, circumstanțe ce urmau a fi considerate ca atenuate prevăzute la art. 76 Cod penal. La caz circumstanțe agravate prin prisma art. 77 Cod penal nu s-a identificat;

- a pledat în Curtea de Apel Chișinău pentru menținerea sentinței primei instanțe pe motiv că este una legală și întemeiată. Necătând la acest aspect instanța de apel a ajuns la concluzia aplicării unei pedepse sub formă de închisoare;

- consideră că nu este rațional de izolat inculpatul de societate, dar în scopul reeducării acestuia a-i oferi o șansa de a se afla în libertate în vederea îndreptării scopului acestuia în viață pentru creșterea, educarea, întreținerea celor trei copii minori;

- consideră că la stabilirea pedepsei instanța de apel nu a acordat deplină eficiență și nu s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art.61 alin.2 Cod penal ce ține de scopul pedepsei penale, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal, iar ținând cont de circumstanțele reale și personale și de persoana vinovatului, incorect stabilind inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare.

6. În temeiul art. 431 alin. (1), pct. 1¹ Cod de procedură penală, procurorul, a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru netemeinicia recursurilor ca vădit neîntemeiate, considerând că pedeapsa stabilită de instanța de apel corespunde criteriilor prevăzute de art. 76-77 Cod de procedură penală precum și efectelor prescrise de art. 78 Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea

părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că partea apărării a invocat incidența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) *pct. 6* Cod de procedură penală, însă din conținutul criticilor se identifică temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) *pct. 10* Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, or acesta își exprimă dezacordul cu pedeapsa stabilită de către instanța de apel.

Colegiul Penal, menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea pedepsei, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, în conformitate cu art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea

infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Verificând materialele cauzei, instanța de recurs a stabilit că argumentele recursului apărării se întemeiază pe dezacordul cu pedeapsa cu închisoare aplicată de instanța de apel, care în opinia recurentului este prea aspră.

În acest context, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Analizând soluția instanței de apel, care a judecat apelul procurorului, Colegiul Penal conchide că instanța a motivat pe deplin și suficient necesitatea aplicării pedepsei cu închisoare pe termenul stabilit, motivare expusă în condițiile și corespunzătoare practicii judiciare, ținând cont de toate circumstanțele cauzei și caracteristicile personalității inculpatului Socolov Maxim, care potrivit materialelor cauzei a comis *traficul de influență manifestat prin pretindere, acceptare și primire personal a*

banilor, pentru sine și pentru alte persoane susținând că are influență asupra persoanelor publice, pentru a-i face să îndeplinească sau nu, să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcțiilor sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, cu primirea de bunuri sau avantaje în proporții deosebit de mari.

Astfel, instanța de apel judecând apelul procurorului, corect a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise de către Socolov Maxim, de faptul că anterior în privința lui Socolov Maxim a fost aplicată pedeapsa sub formă de amendă (*sentința Judecătoriei Rîșcani din 18 februarie 2019*), ultimul nu a pășit pe calea corectării și reeducării săvârșind o nouă infracțiune și nici chiar faptul că are la educație și întreținere trei copii minori nu l-au făcut pe condamnat să-și revadă conduita pentru a schimba vectorul acesteia și a deveni un exemplu pentru copiii săi, astfel pedeapsa aplicată de instanța de apel corect a fost individualizată inclusiv prin prisma prevederilor art. 364¹ Cod de procedură.

Motivele la care a făcut referire recurentul în vederea susținerii oportunității aplicării unei pedepse mai blânde, adică menținerea sentinței primei instanțe, nu și-au găsit confirmarea, pedeapsa aplicată de instanța de apel fiind legală, întemeiată și care este în interiorul noilor limite stabilite prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, careva erori în acest sens nefiind constatate.

Așadar, în opinia Colegiului penal, instanța de apel corect a concluzionat asupra necesității stabilirii pedepsei sub formă de închisoare cu executare reală având în vedere personalitatea inculpatului Socolov Maxim de a se corecta și reeduca, de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, precum și faptul că scopul pedepsei se poate atinge doar cu izolarea acestuia de societate, ceea ce va constitui o pedeapsă echitabilă, de natură să aducă atingere scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod penal, prin urmare temei pentru casarea deciziei instanței de apel, nu a fost stabilit.

Având în vedere cele menționate, Colegiul Penal constată că pedeapsa individualizată în privința inculpatului Socolov Maxim, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că pedeapsa definitivă aplicată inculpatului Socolov Maxim, a fost corect stabilită de către instanța de apel prin aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod penal, mărimea acesteia

fiind proporțională faptelor comise, nefiind identificate derogări de la prevederile legislației penale.

Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de 9 Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Față de cele ce preced, Colegiul Penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei nu a comis erori de drept, care ar constitui necesitatea casării deciziei emise, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către avocatul Gromovenco Vladimir în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Gromovenco Vladimir în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui *Socolov Maxim XXXXXXXXXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată este pronunțată la 29 aprilie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Boico Victor

Catan Liliana